ത്യാഗത്തിന്റെ ആത്മാവ്-സാക് പുന്നൻ

WFTW Malayalam 18 July 2010

www.jeevamozhikal.org

എഫേസ്യർക്കെഴുതിയ ലേഖനം 5 ന്റെ 25 ൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "ക്രിസ്തു സഭയെ സ്നേഹിച്ച് തന്നെ ത്താൻ അവർക്കുവേണ്ടി ഏൽപിച്ചുകൊടുത്തു". സഭ പണിയണമെങ്കിൽ നാം സഭയെ അതുപോലെ സ്നേഹിക്കണം. നമ്മുടെ പണവും സമയവും നൽകിയാൽ മാത്രം പോരാ നമ്മെത്തന്നെയും നമ്മുടെ സ്വയജീവനെയും നൽകണം.

ദൈവത്തിനു മനുഷ്യരോടുള്ള തന്റെ സ്നേഹത്തെ വിശദീകരിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ അവിടുന്നു താരതമ്യം ചെയ്തത് നവജാതശിശുക്കളോടുള്ള മാതാവിന്റെ സ്നേഹവുമായിട്ടാണ്(യെശ.42:15). നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ കാണാം ഒരമ്മയ്ക്കു തന്റെ കുഞ്ഞിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതു ത്യാഗത്തിന്റെ ആത്മാവാണെന്നുള്ളത്. അതിരാവിലെ മുതൽ രാത്രിവരെയും പിന്നെ രാത്രി മുഴുവനും ഒരു അമ്മ തന്റെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി ത്യാഗം സഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു തിരികെ ഒന്നും ലഭിക്കുന്നില്ല. ആ അമ്മ സന്തോഷത്തോടെ തിരികെ ഒന്നും പ്രതീക്ഷി ക്കാതെ വർഷങ്ങളോളം തന്റെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി കഷ്ടതയും അസൗകര്യവും സഹിക്കുന്നു. നമ്മോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്. ആ സ്വഭാവം തന്നെ നമ്മിലേക്കു പകരുവാനാണ് അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. സത്യസന്ധമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇതുപോലെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മ ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടെത്തുക എന്നത് അസാദ്ധ്യമാണ്.

തങ്ങളോടു യോജിക്കുകയും തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂടുകയും ചെയ്യുന്നവരെ എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് പല വിശ്വാസികൾക്കും അറിയാവുന്നത്. അത് തികച്ചും മാനുഷികമാണ്. മാതാവിന്റെ ത്യാഗനിർഭരമായ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും അതു വളരെ അകലെയാണ്.

ദൈവികമായ പരിശുദ്ധസ്നേഹം ആർജ്ജിക്കുക എന്നതുതന്നെയായിരിക്കണം നമ്മുടെയും ലക്ഷ്യം. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ചില പാട്ടുകളിലൂടെ പാടുമ്പോൾ സത്യസന്ധമായി സമ്മതിക്കണം നമ്മുടെ സ്നേഹം ആ നിലവാരത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ല എന്നുള്ളത്. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം ആ നിലവാരത്തിലുള്ള സ്നേഹത്തിലേക്കു നമ്മൾ എത്തുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശ ഏറ്റുപറയുകയും വേണം.

ഒരമ്മ തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ളവർ തന്റെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ത്യാഗം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധിക്കുന്നി ല്ല. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ തന്നെത്താൻ ത്യജിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സഭയെ സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കണ്ടിട്ടുള്ളവർ വേറെയാരെങ്കിലും സഭയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ത്യജിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. അവർ സന്തോഷത്തോടെ തന്നെത്താൻ ത്യജിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരോട് എന്തെങ്കിലും പരാതിയോ ആവശ്യങ്ങളോ പറ യുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവർ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ഒന്നും ത്യജിക്കുന്നില്ലെന്നു പരാതി പറയുന്നവർ അമ്മമാരല്ല, അവർ വാടക യ്ക്കെടുത്ത പോറ്റമ്മമാരാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവരാണ് തങ്ങളുടെ 8 മണിക്കൂർ ജോലിസമയം കഴിഞ്ഞ് അടുത്തയാൾ വരാൻ താമസിച്ചാൽ പരാതി പറയുന്നത്.

ഒരമ്മ ദിവസം 8 മണിക്കൂർ എന്ന കണക്കിലല്ല ജോലി ചെയ്യുന്നത്. അവർ 24 മണിക്കൂറും വർഷം മുഴുവനും ഒരു വേതനവും കൂടാതെ ജോലിയിലാണ്. തന്റെ കുഞ്ഞിന് 20 വയസ്സായാലും ആ അമ്മയുടെ ജോലി തീരുന്നില്ല. ഒരു പോറ്റമ്മയ്ക്കു താൻ പരിചരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി പാലുൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.എന്നാൽ പെറ്റമ്മയ്ക്കതു കഴിയും. അതുപോലെ ഒരു അമ്മയെപ്പോലെ സഭയെ കാണുന്ന മൂപ്പന്മാർക്ക് തന്റെ ആത്മീയമക്കൾക്കു നൽകുവാൻ ഒരു വചനം എപ്പോഴും ഉണ്ടാകും. പല മൂപ്പന്മാർക്കും സഭയ്ക്കു നൽകുവാൻ ഒരു വചനമില്ലാതെ വരുന്നതിന്റെ കാരണം അവർ തന്റെ കുഞ്ഞിനെയെന്നവണ്ണം സഭയെ കാണുന്നില്ല എന്നതാണ്.

ഒരമ്മ തന്റെ മക്കളിൽ നിന്നു ഒരു വേതനവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഒരാളും തന്റെ അമ്മയുടെ സേവനത്തിനു കൂലി കൊടുക്കാറില്ല. ഇനി ആർക്കെങ്കിലും അമ്മയുടെ വേതനം മണിക്കൂറിന് 20 രൂപ എന്ന നിരക്കിൽ കണക്കാക്കി കൊടു ക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ 20 വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കും 30 ലക്ഷത്തിലധികം രൂപ കൊടുക്കേണ്ടി വരും. ഏതൊരാൾക്കു കൊടുക്കാൻ കഴിയും തന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അത്ര വലിയ ഒരു തുക.

ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ചോദ്യം ഇതാണ്. ഇങ്ങനെ യാതൊരു പ്രതിഫലവും വാങ്ങാതെ ദൈവത്തിനും ദൈവസഭയ്ക്കുംവേണ്ടി യേശു മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ദിനംതോറും വേല ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറുള്ളതാരാണ്?

ആ ആത്മാവുള്ള ഒരാളെ എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടെത്തിയാൽ ദൈവത്തിനു അയാളെ ഉപയോഗിച്ച് 10,000 ത്യാഗമ നോഭാവമില്ലാത്ത(സ്വാർത്ഥരായ) വിശ്വാസികളുള്ള സഭയെക്കാൾ നല്ല സഭയെ പണിയുവാൻ കഴിയും.

യേശു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ അവിടുത്തെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുമ്പോൻ നിങ്ങൾ ജീവിച്ച ജീവിതരീതിയോർത്ത് ദുഃഖമു ണ്ടാകുമോ അതോ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ദൈവരാജ്യത്തിനു പ്രയോജനം ഉള്ളതായി കാണുമോ?

പലരും തങ്ങളുടെ ഭൂമിയിലെ ജീവിതം പാഴാക്കുകയാണ്. സമയം വൈകുന്നതിനു മുൻപേ എഴുന്നേൽക്കുക. എന്നിട്ട് ദൈവത്തോട് അവിടുത്തെ ത്യാഗത്തിന്റെ വഴി കാണിച്ചുതരണമേയെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുക

കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവൻ കേൾക്കട്ടെ!

മൊഴിമാറ്റം: **സാജു ജോസഫ്**